

[Krag.]

faar, af overordentlig stor Betydning, idet nemlig prisforhøjende Konsekvenser af denne Lovgivning direkte modvirker de Bestræbelser, som for længst er udfoldet for at nærme de to Pristal til hinanden, som vi har paa det danske Marked. Jeg kan kun være tilfreds med, at den højtærede Minister paa dette Punkt har taget Affære, og jeg vil haabe, at han fremdeles vil følge dette Forhold aarvaagent, saaledes at vi ikke i Ly af denne Lovgivning skal blive hemmet overfor Resultatet af anden Lovgivning, som vi maa sætte alle Kræfter ind paa at gennemføre.

Den højtærede Handelsminister siger, at der er tilladt den størst mulige Import. Men det er ikke Spørgsmaalet om Kvantum, det i denne Forbindelse blot kommer an paa, men ogsaa i ikke ringe Grad Spørgsmaalet om Fordelingen mellem de forskellige Varegrupper; og naar den højtærede Minister siger, at det fremgik af de for ham anførte Tal, at en større Import end den, der har fundet Sted, ikke vilde være mulig, saa siger jeg, at i det Aar, som nu snart er forløbet, har Skibsfartens Indtjeningsevne i Sammenligning med de nærmest foregaaende Aar været væsentligt forbedret, ligesom det ogsaa er givet, at i den nærmeste Fremtid vil de Beløb, som skal anvendes til Indførsel af visse Raaprodukter — derunder bl. a. til Kornimport —, væsentlig begrænses i Sammenligning med tidligere.

Den højtærede Minister taler stadig om Handelsbalancen. Jeg er af den bestemte Opfattelse, at den er uden væsentlig Interesse i denne Forbindelse. Det, som det alene kommer an paa, er Betalingsbalancen, og det er til syvende og sidst ikke afgørende for et Lands Velfærd, om denne Balance nøje er opretholdt, naar det kun drejer sig om et forholdsvis kort Spand af Aar.

Jeg maa mene, at hele Arbejdsløshedsspørgsmaalet i denne Forbindelse — saaledes forstod jeg ogsaa den højtærede Minister — kan vi ikke optage til Diskussion. Mange forskellige Forhold spiller i saa Henseende saa afgørende ind og tilslører ganske Muligheden for at faa Klarhed paa, hvilken Indfyldelse de importregulerende Bestemmelser har paa Beskæftigelsesgraden.

Den højtærede Minister mener, at det vilde have været besynderligt, om han havde forhandlet med Valutanævnet, da der ikke blev Anledning til at forhandle med Valutaudvalget. I saa Henseende mener jeg ikke at kunne give den højtærede Minister Ret.

Lad mig saa sluttelig sige, at med Loven af December 1932 søgte man at

betræde Afviklingens Vej. Det var ganske aabenbart. Det kom frem i en Række Bestemmelser, hvoraf jeg nævnte forskellige, da jeg forrige Gang havde Ordet. Det var først og fremmest udtrykt i Bestemmelsen om de 45 pCt. af Importtallet i Kroner i 1931 til hver enkelt Importør. Det fremgik af alt, baade skrevne og mundtlige Bemærkninger i Forbindelse med Behandlingen af dette Lovforslag, at dette Tal, 45 pCt., skulde være et Minimumstal, men det er under Tidernes Tryk og under Centraliseringen af hele Importproblemet blevet til, at disse 45 pCt. i de allerfleste Tilfælde er blevet et uopnaaeligt Maksimumstal.

Den højtærede Minister siger, at Systemet i Længden ikke kan opretholdes. Deri er jeg ganske enig med ham. Det er nu opretholdt i 2 Aar, og en Række Konsekvenser deraf bliver i stigende Grad saaledes understreget, at man maa ind paa Afviklingsbestemmelser. Det er en Plan herom, jeg i store Træk har tilladt mig, da jeg forrige Gang havde Ordet, at oprulle for den højtærede Minister, og det er mit Haab, at der under de Forhandlinger, som nu kommer, maa kunne findes Ørenlyd for ad denne Vej at naa til en ganske vist betinget, men dog væsentlig friere Tilstand paa Handelsens og Omsætningens Omraade end den, der har været til Stede i de sidste Aar.

Christmas Møller: I Tilslutning til de Bemærkninger, som min ærede Partifælle det ærede Medlem Hr. Kristen Ambý fremsatte for over for Retsforbundets Talsmænd, vil jeg gerne nævne et Par enkelte Tal, som saa indlysende viser, at det ærede Medlem havde Ret. Man plejer fra Retsforbundets Side at føre den Betragtning frem, at Varer køber Varer — ja, man behøver ikke at fortælle os, at Varer køber Varer —, og derfor maa Omsætningen mellem Landene altid før eller senere ende paa Balancepunktet. Jeg vil gerne rette et Spørgsmaal til Retsforbundet. Tallene for Samhandelen mellem Danmark og andre Lande i 1919—20 viser, at vi i Løbet af 2 Aar havde et Underskud paa Handelsbalancen paa saadant noget som 3 000 Mill. Kr., hvis vi holder os til Tallene for Indførsel til Forbrug og Udførsel af indenlandske Varer, idet Forholdet, som vi alle sammen ved, formede sig saaledes i 1919—20, at Indførsel af Varer, efter at Landet havde været lukket af for Varer et Stykke Tid og Varelagrene og meget andet var gaaet ned, var ganske voldsom.

Jeg vil da spørge det ærede Retsforbund, om det virkelig mener, at man kunde være blevet ved hermed, om det virkelig